

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 68/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Valerijom Podol'ským, Námestie Slobody 1, Humenné, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 27/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 27/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca uplatnil žalobou doručenou okresnému súdu 27. decembra 2011 proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 27 052,50 € s príslušenstvom.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej okrem iného uviedol:

„Prvostupňový Okresný súd Svidník vo veci č.k. 3Cb/27/2012 o zaplatenie 27 052,50 EUR s prísl., ktoré trvá od roku 2011 nekonal vo veci najme v období po doručení Uznesenia Krajského súdu v Prešove č.k. 1 Cob/23/2014-138 zo dňa 22. apríla 2015, ktoré nám bolo doručené dňa 9.6.2015. Predmetným uznesením bol zrušený rozsudok Okresného súdu Svidník č.k. 3Cb/27/2012 a tento mal postupovať podľa jeho pokynov a najme ustáliť, na základe znaleckého dokazovania, môj nárok na finančnú kompenzáciu z platnej nájomnej zmluvy.

Okresný súd Svidník nariadil pojednávanie na 24.3.2016, kde bolo súdom prijaté, že bude nariadené znalecké dokazovanie, avšak až do posledného pojednávania konaného dňa 29.6.2017 súd neustanovil znalca z oboru a preto mám za to, že súd robí prieťahy v konaní, nakoľko koná od roku 2011, kedy bol podaný návrh na vydanie platobného rozkazu.

Predmetným konaním, resp. nečinnosťou prvostupňového Okresného súdu došlo k porušeniu môjho ústavného práva na prerokovanie veci v primeranej lehote v občianskoprávnom konaní. Už samotná dĺžka konania, resp. nekonania o protinávvrhu sedem rokov postačuje na to, aby Ústavný súd SR skonštatoval, že došlo k porušeniu môjho ústavného práva v zmysle Čl. 46 ods. 1,3 Ústavy Slovenskej republiky a Čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru, práva na súdnu a inú právnu ochranu.

Avšak poukazujeme aj na konkrétnu nečinnosť v konaní o žalobe žalobkyne v období od doručenia zrušujúceho Uznesenia Krajského súdu v Prešove 9Co 65/04-97 zo dňa 7.4.2004, do smrti žalobkyne a nasledovné neprimerané prieťahy súdu.“

3. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Postupom Okresného súdu vo Svidníku v konaní sp.zn. 3Cb/27/2012 došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na súdnu a inú ochranu v zmysle Čl. 46 ods. 1,3 Ústavy Slovenskej republiky, resp. práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle Čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000,- €, ktoré je povinný uhradiť porušovateľ ústavného práva Okresný súd vo Svidníku.

3.Ďalej sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania vo výške 325,42 EUR (prevzatie a príprava, spísanie sťažnosti, 2x režijný paušál), ktorú je povinný uhradiť Okresný súd vo Svidníku na účet právneho zástupcu, Č.Ú.SK9809000000000086927893, do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

8. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 27/2012.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

10. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s „... konaním resp. nečinnosťou prvostupňového Okresného súdu“, teda postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

11. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť, plynulosť a efektívnosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy (ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke) by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

12. Keďže sťažovateľ v petite sťažnosti porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani porušenie práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nenamietal a keďže nečinnosť, resp. postup okresného súdu v napadnutom konaní nesignalizujú intenzitu prieťahov, ktorá by znamenala „denegatio iustitiae“, ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 3 ústavy

13. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

14. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 ods. 3 ústavy možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. júla 2004 zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

15. Obsah námietok sťažovateľa na postup okresného súdu v napadnutom konaní nemá žiadnu vecnú súvislosť s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a ani nevytvára žiadnu prekážku pre uplatnenie tohto základného práva za splnenia predpokladov ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z.

16. Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy označeným postupom odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. O náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym postupom rozhodujú všeobecné sudy. Vychádzajúc zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prejednanie.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 13. februára 2018